

Mestre de la conquesta de Mallorca. Campament de Jaume I

VEIG VEIG

11 desembre 2008

Hi havia una vegada una ciutat molt particular. Tan particular que darrera de cada finestra s'amagava una història sorprenent.

S'explicava que, per exemple, darrera d'aquesta finestra vivia una família que només parlava amb la i: - bin dii!- deien al matí, en comptes de dir bon dia.

També en aquesta casa habitava una senyora que tenia tres mans i tres peus. L'anomenaven Tri-tri.

I que a l'altra banda de la ciutat, darrera d'aquesta finestra vivia un mag que esborrava les coses dolentes.

A les afores brollaven uns arbres molt curiosos, que semblaven carxofes gegants. Deien que si menjaves els seus fruits podies ser jove per sempre però et creixia el nas.

Però el més sorprenent de tot era que, quan el seu pare estava reunit a les Corts preparant les seves guerres, la ciutat la governava el seu fill, un nen de només set anys, Jaume I, que a diferencia del

seu pare no li agradaven gens les guerres i tenia una forma molt particular de governar: jugant a ...

VEIG VEIG

Cada matí el jove rei feia la seva proposta:

-Veig veig.

-Què veus?- li contestaven tots els seus vassalls a l'uníson, i semblava que retrunyien les parets del poble.

-Una coseta- deia el rei...

-Amb quina lletra comença?- preguntaven sempre cerimoniosament.

-Amb la E- va dir el rei.

Un que acabava de pujar per les escales fins a dalt de la muralla va deixar anar: - Escala!

I va fallar, perquè no era escala el que havia pensat el jove rei.

-Avui et tocarà escombrar la muralla i deixar-la ben neta- li va dir Jaume I.

Un altre que precisament estava posant una bandera va dir :

- Estendard!

- No, també has fallat.

I el del seu costat va afegir:

- Podria ser un arbre... tipus... un... Un eben!

- No, tampoc. Avui us tocarà als dos recollir tots els fruits dels arbres.

Un cavaller va cridar: -Un escut!

-No, tampoc. Tu donaràs menjar al bestiar tota la setmana -va dir el rei nen que començava a estar cansat.

Dos senyors que estaven asseguts en una tenda de campanya es preguntaven

- Què se li deu haver ocorregut a l'hereu del regne?

- Es clar! Hereu! Aquesta es la paraula.

- Calla, que hereu porta H. Com ens senti el rei continuarem tota la setmana espolsant el camí.

Un que estava mig amagat va afirmar: - Un escorpí.

- I ara! Però si no estem al desert... Aquí no hi poden haver escorpins, és impossible- van respondre tots els cavallers alhora.

- Quina gana que tinc!- va dir el rei, que com que era petit era molt impacient.

I sense voler els va donar una pista...

-Us tirem l'estofat fet de bou de la terra! A veure si us arriba- van cridar dos cuiners des de la torre cuina.

En Jaume va aplaudir, els bous van bramar, i totes les campanes es van posar a repicar alhora.

-Molt bé! Ho heu encertat. Avui m'he aixecat amb gana de carn. I sí, la paraula era estofat!

Les masses van cridar bèèèèèèè, estofat de boouuuuuuu, i es llepaven els dits. Perquè els encantava menjar bé, però sobretot el que més els agradava era encertar.

I així, dia rera dia, es divertien el jove rei i els habitants d'aquesta ciutat tan particular.